

Што нам је снажнија вера, макар и деловали као губитници, већ сада и овде учествујемо у победи над смрћу, грехом и ђаволом

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 6. маја 2026. године у цркви Светог великомученика Георгија на Чукарици

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре! И ваистину у тајни и сили Његовог Васкрсења и ми смо се данас сабрали овде да се заједно Господу помолимо и да прославимо једног од светитеља Божјих, Светог великомученика и победоносца Георгија.

Славећи њега као светитеља ми се опет враћамо на почетну тачку и славио самог Господа, јер светост долази од Онога који је једини свет, као што кажемо на светој Литургији када узносимо Агнец: Светиње светима, тј. Тело и Крв Господња, Тело и Крв Христова се даје онима који су свети, а ти свети, свети род Христов, позвани су да буду и јесу по благодати и по дару Божјем хришћани, тј. ми.

Међутим, на тај возглас свештеника ми као народ одговарамо: Један је свет, један Господ Исус Христос. Дакле, Он је једини свет и светост искључиво има свој извор, своје извориште у Њему. И свако ко се накалеми на тај извор, свако ко пије са тог извора живота, извора живог, он се напаја светошћу и по мери напајања живом водом, тј. Господом Исусом Христом и благодаћу Божјом, и ми по љубави Његовој учествујемо у Његовој светости. Све оно што је Његово, Он нама дарује као светост и вером нашом, подвигом нашим и љубављу нашом у односу на Њега и међусобном, све што је Његово постаје наше.

Сабрали смо се да прославимо Светог Георгија који је прославио и славио Господа и кога је Господ прославио до те мере да се не само сећамо њега као историјске личности, него се и молимо њему да се он моли за нас и уместо нас и са нама Господу нашем. Све нам је у Цркви дато. Господ је читавог себе даровао Цркви своју, даровао нама и само од нас зависи дали ће оно што је

он дао нама као дар и припремио да у пуноћи буде реалност нашег живота. Реалност нашег живота у Царству Божјем зависи од нас, зависи од наше вере. Ми често закупањени, оправдано закупањени многим бригаама, проблемима свакодневнице и многим искушењима понекад, суочени са многим тешкоћама, заборавимо на Господа и мислимо да својом способношћу, својом памећу, понекад и махинацијама, а често и погрешним начинима, дакле нечасним методама, мислимо да можемо доскочити ономе што носи живот собом.

А онда кад се сетимо Господа, оправдамо се, изналазимо разне изговоре, различита објашњења и саморазумевања зашто нисмо могли, због чега нисмо успели, зашто не испуњавамо оно што је Господ поставио као исправан пут живота. Имамо, дакле, различита оправдања, а ево Господ сам подсећа у одломку из Јеванђеља по Јовану који смо чули, да нема оправдања, јер Он је дошао и потврдио себе као љубав, постао један од нас, поистоветио се из љубави према нама са свим оним што ми јесмо –

наравно, изузев греха и страсти – поистоветио се са нама и опет дао нам помоћна средства, показао покајање као пут истинског и правог живота и молитву као наше духовно дисање, као нешто без чега не постојимо, оставио нам заповести као граничнике, као путовође, показатеље и путоказе, заповести којима је рекао: Ако чините све ово што вам ја откривам као здрав и исправан начин живота, ви нећете имати проблем, тј. све што је око вас биће, можда, опет истоветно, потпуно исто, али ћете ви с једне стране другачије разумевати околности у којима се налазите, а с друге стране имати оруђе, имати снагу да превазилазите и решавате све то што вам данас представља проблем, искушење и муку као мехур од сапунице.

Дакле, зато Он и каже: Да нисам дошао, не би греха имали, тј. онда не бисмо знали шта је исправно, шта је црно, шта је бело, шта је истина, шта је лаж, шта је правда, шта је неправда. Ништа од тога не бисмо знали и онда не бисмо ни имали шансу какву имамо, али истовремено, можда, ни одговорност према себи и свом животу и животу својих ближњих, а на крају одговорност пред љубављу Божјом какву имамо сада када све то знамо. Дакле, ми све знамо, браћо и сестре, али је неопходна истинска и права вера. Све око нас упућује нас да вера није исправна, да је вера погрешна, да је вера губитак, да је вера слабост чак. Она не налази логику и упориште у овом свету.

Овај свет жели доминацију, жели спољашњи успех, жели славу, а вера, из које се рађа покајање, указује нам сасвим другу страну живота. Дакле, када гледамо споља, онда вера често нема смисла. Међутим, када завиримо у своје

срце, у најдубљу нашу интиму, онда ту проналазимо да упориште нашег постојања не може бити споља, тј. не може бити споља у смислу реалности коју видимо својим спољашњим очима и коју можемо опипати својим рукама. Ту, изнутра, у себи спознајемо да постоји једна друга реалност која се не може видети голим оком, која је последица оне речи апостола који каже: Бога нико никад није видео, дакле, која је последица једног унутарњег преображаја, унутарњег скока у реалност која надилази време и простор, у реалност у којој јесте реалније од сваке реалности Онај кога не видимо, а тај је Бог. И за то имамо потврду Цркве, потврду светих, потврду своје вере. И за то нам је, дакле, потребна одлука да хоћемо да будемо Христови и немамо оправдања и изговора ако бежимо од тог сусрета са собом у најдубљој нашој унутрашњости где станује и присуство Онога који надилази и нас и све што се види и може опипати, тј. присуство самога Бога.

Такви су били светитељи. И један од таквих је, ево, онај кога данас славимо, Свети Георгије, који је био силан, славан и моћан, велики војсковођа, такав да му се и цар дивио и спремао га за још узвишеније позиције и припремао му место са којег ће имати још већу моћ. И цару се чинило да Свети Георгије, светитељ Божји, испуњава и споља и изнутра оно што цар од њега тражи. И он је заиста као војник испуњавао све, али имао је свој унутарњи живот, имао је заједницу са Богом и веру у Христа. И оног тренутка када је цар је хтео да се обрачуна са хришћанима и ту рачунао и на помоћ Светог Георгија и позвао га да он буде на челу оних који гоне хришћане, одједанпут је она љубав, љубав од овог света коју је цар имао према Георгију, изветрила и нестала, јер Свети Георгије није био од овог света. Његов живот није био живот искључиво и само од овог света, него живот утемељен на оном свету, утемељен на Христу, а онда и његова свакодневница манифестација тог искуства и те реалности и тог живота.

И док је цар мислио да је и Свети Георгије од овог света, уживао је славу и сваку почаст, а кад је видео да неће да гони хришћане, да он има унутарњи закон по којем се влада и у односу на коју је усклађује свој живот, да се тај закон не слаже са законом царевим, онда је цар, наравно, применио силу, на крају почео да мучи Светог Георгија како би се он одрекао свог закона вере, закона Христовог, како би се одрекао Христа. И пошто није успео цар да сломи Светог великомученика, на крају га је и погубио. И ево, ми славимо Светог Георгија који је жив у радости Господњој, жив у заједници са Христом. Он је наша мера и мерило, иако утемељен на вери деловало је да је тренутни губитник, а није нам пример за углед цар Диоклецијан и сви њему подобни. Знајмо, дакле, да закон Христов надилази сваки закон, да правила Његова

надилазе свака правила која може да постави било који човек, па и најсавршенији, и знајмо да закон Христов и правила живота која је Он успоставио нису мила законима и правилима које постављају људи, нису мила правилима и законима живота и да често долазе у фронтални сукоб са тим законима. Закон Христов, крст и вера сметају онима који успостављају законе овог света, јер се они успостављају да би појединци и групе људи постигли своје интересе и своје циљеве, често циљеве који нарушавају циљеве због којих је свако од нас створен, тј. нарушавају циљ - један, јединствени и једини циљ - а то је наше спасење, што није ништа друго него заједница са Богом и заједница међу браћом, није ништа друго него Црква.

Отуда, и тиме ћу завршити, и Црква не зато што хоће и што, не дај Боже, било кога презире или одбацује, него зато што сведочанство овог закона Христовог јесте реметилачки фактор многим кроз историју, кроз векове, данас, а биће тако докле год она постоји. Али ми, уздајући се у љубав Божју, у благодат Његову, угледајући се на Светог великомученика и победоносца Георгија и многе светитеље Божје, знамо да штонам је снажнија вера, макар и деловали као губитници, већ сада и овде ћемо учествовати у ономе што се зове једина важна победа, једини важни тријумф, а то је победа над смрћу, грехом и ђаволом. Зато нека би нам Бог дао да увек будемо Христови, да је Црква наша увек једини, истински, први и последњи дом и да славимо Њега, Господа нашег, са Оцем и Духом Светим сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs